

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥ
«ΠΑΙΔΙΑ» ΣΤΟ ΑΣΥΛΟ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

THE «CHILDREN» OF THE LEROS ASYLUM
THE JOURNEY BACK TO THE COMMUNITY
ASSOCIATION FOR THE PSYCHOSOCIAL HEALTH OF CHILDREN AND ADOLESCENTS

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

KASTANIOTIS EDITIONS

«ΠΑΙΔΙΑ» ΣΤΟ ΑΣΥΛΟ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

THE «CHILDREN» OF THE LEROS ASYLUM
THE JOURNEY BACK TO THE COMMUNITY

362.220 949 587

613

Τ.Ε.Ι. ΑΘΗΝΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Αρ. εγρ. 61633

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥ

«ΠΑΙΔΙΑ» ΣΤΟ ΑΣΥΛΟ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΥΚΑΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Χ. ΑΣΗΜΟΠΟΥΛΟΣ - Β. ΖΑΧΑΡΙΑΣ - Ι. ΤΣΙΑΝΤΗΣ

THE «CHILDREN» OF THE LEROS ASYLUM
THE JOURNEY BACK TO THE COMMUNITY
FOTOGRAPHS: DIMITRIS BOUKAS
EDITED: H. ASSIMOPOULOS - V. ZACHARIAS - J. TSIANTIS

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ
ΑΘΗΝΑ 1995

Η έκδοση του φωτογραφικού λευκώματος έγινε στα πλαίσια του Προγράμματος Αποασυλοποίησης και Αποκατάστασης πρώην ΠΙΚΠΑ Λέρου-Β΄ Φάση, που υλοποιείται με τον Κανονισμό 815/84 της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την ψυχιατρική μεταρρύθμιση στην Ελλάδα.

Το πρόγραμμα πραγματοποίησε η Εταιρεία Ψυχοκοινωνικής Υγείας του Παιδιού και του Εφήβου (Ε.Ψ.Υ.Π.Ε.) με επιστημονικό υπεύθυνο τον κ. Ι. Τσιάντη, Αναπλ. Καθηγητή Παιδοψυχιατρικής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και Δ/ντή στο Τμήμα Ψυχολογικής Παιδιατρικής στο Νοσοκομείο Παιδών "Η Αγία Σοφία".

Ο Δημήτρης Μ. Μπούκας από το 1970 ασχολείται με την καλλιτεχνική διαφημιστική φωτογραφία. Από το 1987 διδάσκει παράλληλα στο Εργαστήριο Φωτογραφίας του Κέντρου Εκπαίδευσης και Κοινωνικής Υποστήριξης Νέων του Παιδοψυχιατρικού Τομέα του Νοσοκομείου Παιδών «Η Αγία Σοφία».

Η εκπαιδευτική του δημιουργική συνεργασία με νέους με ειδικές δυσκολίες για την έκφραση μέσω της φωτογραφίας, έχει παρουσιαστεί με 5 εκθέσεις φωτογραφίας σε Αθήνα, Βόλο και Λευκάδα.

This album of photographs was published as part of the Deinstitutionalisation and Rehabilitation Programme for the former PIKPA unit, Leros (Stage B), which is being applied under European Union Regulation 815/84 on psychiatric reform in Greece.

The programme has been implemented by the Association for the Psychosocial Health of Children and Adolescents (EPSYPE), whose scientific director is Dr. J. Tsiantis, Professor of Child Psychiatry in the School of Medicine of Athens University and Director of the Department of Psychological Paediatrics of the "Aghia Sophia" Children's Hospital.

Dimitris M. Boukas has been working in art photography for advertising since 1970. Since 1987, he has been an instructor in the Photography Studio of the Centre for the Training and Social Support of Young People run by the Department of Psychological Paediatrics of the «Aghia Sophia» Children's Hospital.

His education work in creative photography with young people with special difficulties in expression has been presented at five exhibitions of photography in Athens, Volos and Lefkada.

© Copyright: Ε.Ψ.Υ.Π.Ε. – Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα 1995

Κεντρική διάθεση:

Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 330.12.08 – 330.13.27 FAX: 384.24.31

ISBN 960-03-1450-0

Αφιερώνεται στους ασθενείς του ΠΙΚΠΑ Λέρου
Dedicated to the Leros ΠΙΚΡΑ patients

Εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας στο προσωπικό του προγράμματος που συνέβαλε στο μετασχηματισμό του ασύλου, στους εργαζόμενους του Κοινοτικού Σπιτιού «Η ΘΕΤΙΣ» και στους σπουδαστές του Εργαστηρίου Φωτογραφίας του Κέντρου Εκπαίδευσης και Κοινωνικής Υποστήριξης Νέων του Τμήματος Ψυχολογικής Παιδιατρικής του Νοσοκομείου Παιδών «Η Αγία Σοφία» που βοήθησαν στην φωτογράφιση και στην επεξεργασία του φωτογραφικού υλικού.

Εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας προς τη Δ/ση Ψυχικής Υγείας του Υπουργείου Υγείας Πρόνοιας, καθώς και το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο της Ευρωπαϊκής Ένωσης που υποστήριξαν τις προσπάθειες αποασυλοποίησης και συνέβαλαν στην πραγματοποίηση αυτής της έκδοσης.

Ακόμη θέλουμε να ευχαριστήσουμε το προσωπικό του πρώην ΠΙΚΠΑ Λέρου, το οποίο καθημερινά βρίσκεται αντιμέτωπο με το δύσκολο έργο της φροντίδας των ασθενών. Τέλος, εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας στους ασθενείς του πρώην ΠΙΚΠΑ της Λέρου οι οποίοι μας έδωσαν τη δυνατότητα να κατανοήσουμε την απόλυτη και αναμφισβήτητη αξία της ανθρώπινης υπόστασης η οποία αναδύεται μέσα από ακραίες βιολογικές και ψυχοκοινωνικές δυσκολίες. Η επιμονή των ασθενών του πρώην ΠΙΚΠΑ Λέρου για την διατήρηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειάς τους, είναι για όλους μας ένα μεγάλο μάθημα για το πόσο σημαντικός είναι ο αγώνας για την εξασφάλιση της επιβίωσης και της καλύτερης ποιότητας ζωής για όλα τα ανθρώπινα όντα.

We would like to express our gratitude to the staff of the programme, who contributed to transforming the asylum, to the staff of the Thetis Community Home and to the students of the Photography Studio of the Centre for the Training and Social Support of Young People run by the Department of Psychological Paediatrics of the "Aghia Sophia" Children's Hospital, who helped to take and process the photographic materials.

Our thanks to the Directorate of Mental Health of the Ministry of Health and Welfare and to the European Social Fund of the European Union, which have supported the deinstitutionalisation campaign and contributed to the publication of this album.

We further wish to thank for their co-operation the Leros PIKPA staff, who, day after day, face the difficult task of providing care for the residents. Finally, we wish to express our gratitude to the PIKPA residents for having given us the opportunity to understand the absolute and unquestionable value of being human in the face of extreme biological and psychosocial adversity; the perseverance of human dignity that we witnessed at Leros PIKPA is a powerful lesson on the importance of securing survival and pursuing a better quality of life for all individuals.

Η Λέρος έγινε γνωστή στις αρχές της δεκαετίας του 1980 από τη δημοσιότητα που δόθηκε στις απαράδεκτες συνθήκες εγκλεισμού και αποστέρησης που κυριαρχούσαν στη λειτουργία των ασύλων του νησιού. “Παιδιά” της Λέρου ονομάστηκαν οι “τρόφιμοι” του ΠΙΚΠΑ του νησιού, που γνώρισαν από τα πρώτα χρόνια της ζωής τους το στερητικό περιβάλλον, τον αποκλεισμό από τη ζωή και την εγκατάλειψη.

Η Λέρος στιγματίζεται για μια δεκαετία και χρησιμοποιείται διεθνώς σαν σύμβολο ακραίου ασυλικού εγκλεισμού.

Τα τελευταία έτη, πραγματοποιήθηκε μια διαρκής πολυδύναμη διορθωτική προσπάθεια, για τον εκσυγχρονισμό και την μετεξέλιξη των ασύλων του νησιού και τον αποϊδρυματισμό, στα πλαίσια του Κανονισμού 815/84 της ΕΟΚ για την ψυχιατρική μεταρρύθμιση στην Ελλάδα.

Το 1991 άρχισε το “Πρόγραμμα Αποασυλοποίησης και Αποκατάστασης του ΚΕΠΕΠ ΠΙΚΠΑ της Λέρου”. Το 1993, που άρχισε η δεύτερη φάση του, υλοποιείται από την Εταιρεία Ψυχοκοινωνικής Υγείας του Παιδιού και του Εφήβου (ΕΨΥΠΕ). Την ίδια περίοδο το ίδρυμα ενσωματώθηκε διοικητικά στο Κρατικό Θεραπευτήριο Λέρου και μετονομάστηκε σε Τομέα Ατόμων με Ειδικές Ανάγκες.

Οι άνθρωποι που συνυπήρχαν στο άσυλο της Λέρου, ψυχικά ασθενείς, άτομα με ειδικές ανάγκες, εργαζόμενοι — απλοί κάτοικοι του νησιού, είχαν την ευκαιρία να αναπροσανατολίσουν τις σχέσεις τους, τις συναλλαγές τους, τις κοινές λειτουργίες και πρακτικές της καθημερινής τους ζωής.

Σήμερα μετά από μια μακρόχρονη διαδικασία, απέδειξαν ότι η αλλαγή, παρ’ όλες τις δυσκολίες είναι επιθυμητή και εφικτή.

Επιχειρούμε με μέσο την εικόνα, να παρουσιάσουμε διαχρονικά το περιβάλλον, να περιγράψουμε τις αλλαγές που συντελέστηκαν και να αποτυπώσουμε την πολύτιμη εμπειρία που ζήσαμε όλοι μαζί.

Η φωτογραφία χρησιμοποιείται σαν μέσο ιχνηλασίας της πορείας των αλλαγών και του ταξιδιού της επιστροφής των “παιδιών” της Λέρου, από τον ασυλικό εγκλεισμό στη ζωή.

Leros became a familiar name in the outside world in the early Eighties as a result of the publicity given to the appalling conditions of confinement and deprivation prevailing in the asylums operating on the island. The ‘children’ of Leros is the name given to the inmates of the PIKPA unit on the island — people who, since childhood, had been abandoned to the experience of a deprivatory environment and exclusion from life.

For a whole decade, Leros was internationally stigmatised as an extreme example of asylum confinement.

In recent years, a continuous campaign to rectify matters on a number of fronts has been progressing. Its purpose is to modernise the island’s asylums, transform them and foster deinstitutionalisation within the framework of EU Regulation 815/84 on psychiatric reform in Greece.

The Deinstitutionalisation and Rehabilitation Programme for the Leros PIKPA Child Care Centre began in 1991. Its second phase, being implemented by the Association for the Psychosocial Health of Children and Adolescents (EPSYPE), commenced in 1993, at which time the institution was incorporated, from the administrative point of view, into the Leros State Psychiatric Hospital and renamed the Department for Individuals with Special Needs.

All those who lived and worked together in the Leros asylum — mental patients, individuals with special needs, and staff (most of them ordinary island people) — were given an opportunity to reorientate their relationships, their interaction, their shared functions and the practices of their everyday lives.

Today, the years of striving have demonstrated that, for all the difficulties, change is both desirable and feasible.

In this album, we shall be using visual images to show the environment over time, describe the changes made, and record the valuable experience that we have all gained.

Photography, here, is a medium to trace out the course of the changes and to map the journey made by the ‘children’ of Leros back to life from confinement in the asylum.

Leros wurde 1981 bekannt mit der Veröffentlichung in der Presse ueber die unakzeptable Einsperrungs— und Entzugsverhaeltnisse, die bei den Anstalten auf der Insel herrschten. “Kinder” von Leros wurden die “Insassen” des PIKPA auf der Insel genannt, die in den ersten Jahren ihres Lebens eine Deprivationsumgebung, die Isolierung von Leben und die Verwahrlosung kennengelernt haben.

Leros wurde fuer ein Jahrzehnt stigmatisiert und gilt international als Symbol fuer extreme Einsperrungsverhaeltnisse einer Anstalt.

In den letzten Jahren hat sich einer dauernder, mehrfacher Verbesserungsversuch fuer die Modernisierung und die Weiterentwicklung der Anstalten auf der Insel Leros als auch fuer die Entwoehnung von der Anstalt stattgefunden, im Rahmen der Regelung 815/84 der EU fuer die psychiatrische Reformation in Griechenland.

Im Jahre 1991 hat das “Programm fuer die Entwoehnung und die Rehabilitation von KEPEP PIKPA auf Leros” begonnen. Die zweite Phase des Programms hat 1993 angefangen und wurde von der Gesellschaft fuer psychosoziale Gesundheit des Kindes und Jugendlichen (G.P.G.K.J.) realisiert. Waehrend dieser Periode wurde die Anstalt verwaltungsmaessig dem staatlichen Krankenhaus von Leros angeschlossen und in “Station fuer hilfsbeduerftige Menschen” umgenannt.

Die Menschen, die in der Anstalt auf Leros koexistierten, psychisch Kranke, hilfsbeduerftige Menschen, Angestellte — einfache Bewohner der Insel, hatten die Moeglichkeit ihre Beziehungen, ihren taeglichen Umgang, ihre gemeinsamen Aufgaben und Taetigkeiten neu zuorientieren.

Heute, nach einem langdauernden Prozess, haben sie bewiesen, dass die Wandlung, trotz grosser Schwierigkeiten, erwuenscht und moeglich ist.

Wir versuchen mit den Bildern die Umgebung durch die Jahre darzustellen, die Aenderungen, die stattgefunden haben zu beschreiben und unsere wertvolle Erfahrung, die wir gemeinsam erlebt haben, wiedezugeben.

Das Photo wird benutzt als Mittel fuer die Spurrverfolgung des Aenderungsverlaufes und des Beginns der Rueckreise der “Kinder” von Leros aus der Anstalteinsperrung ins Leben zurueck.

L’ île de Leros a été connue au début des années ’80, lorsque on a fait connaître les conditions inadmissibles d’ incarcération et de privation qui régnaient aux asiles de l’ île. L’ expression «Enfants de Leros» désignait les «détenus» de l’ hôpital psychiatrique (PIKPA) de Leros, qui, dès le commencement de leur vie, ont connu la privation, l’ élimination et l’ abandon. Ainsi, pendant dix ans, l’ île de Leros devient le symbole international de l’ incarcération asilaire la plus cruelle.

Or, ces dernières années, on a fait un effort constant et solide afin de moderniser, faire évoluer et faire perdre aux asiles de l’ île leur caractère asilaire dans le cadre du règlement 815/84 de l’ Union Européenne sur la réforme psychiatrique en Grèce.

En 1991 on a inauguré le «Programme de Désinstitutionalisation et de Reconstitution du KEPEP - PIKPA de l’ île de Leros», dont la deuxième phase, à partir de 1993, a été assumée par la Société de Santé Psychosociale des Enfants et des Adolescents (SSPEA). Pendant la même période l’ établissement a fait son unité administrative avec l’ Hospice Publique de Leros et, changeant de nom, il est appelé «Section de Personnes aux Besoins Spéciaux».

Les gens qui cohabitaient dans l’ asile de Leros — malades mentaux, personnes aux besoins spéciaux, personnel, simples habitants de l’ île — ont eu la possibilité de transformer leurs rapports mutuels, leurs échanges et leurs fonctions dans le cadre de la vie quotidienne. Aujourd’hui, à la suite d’ un long processus, il s’ est avéré que, malgré toutes les difficultés, le changement est à la fois désirable et possible.

Ici, à travers l’ image, nous essayions de présenter, dans la perspective du temps, l’ ambiance dominante dans l’ établissement, de décrire les changements réalisés et l’ expérience précieuse qu’ on a vecue tous ensemble.

Les photos ont été employées en tant que moyen de dépistage pour pouvoir suivre les changements et le voyage de retour que les «enfants» de Leros ont fait de l’ incarcération asilaire à la vie.

1961

Το 1957 η Λέρος, νησί του ανατολικού Αιγαίου, επιλέγεται ως τόπος περιθαλψής εκατοντάδων ατόμων με χρόνιες ψυχικές παθήσεις και με πολλαπλές αναπηρίες, που προέρχονται από τα ψυχιατρεία της ηπειρωτικής Ελλάδας, και δημιουργείται εκεί η «Αποικία Ψυχοπαθών Λέρου».

Το 1961 αρχίζει να λειτουργεί κι ένα «ίδρυμα απροσαρμοστών παιδών»: το Κέντρο Περιθαλψής Παιδών Λέρου του Πατριωτικού Ιδρύματος Κοινωνικής Πρόνοιας και Αντιλήψεως (ΚΕΠΕΠ, ΠΙΚΠΑ), που δέχεται από όλη την Ελλάδα παιδιά βρεφικής και πρώτης παιδικής ηλικίας, με βαριές σωματικές, νοητικές, συναισθηματικές και κοινωνικές αναπηρίες. Το ίδρυμα στεγάζεται σε στρατιωτικά κτήρια που έχουν κατασκευαστεί το 1930, στην περίοδο της κατοχής του νησιού από τις ιταλικές δυνάμεις.

Μετά από τα πρώτα χρόνια λειτουργίας του, το ΚΕΠΕΠ ΠΙΚΠΑ αρχίζει να αναπτύσσει ακραία ασυλικά χαρακτηριστικά, με κυρίαρχα στοιχεία τον εγκλεισμό, τον αποκλεισμό και την αποστερήση. Σ' αυτό συνέβαλλαν: η συσσώρευση μεγάλου αριθμού παιδιών (στη δεκαετία του '70 περιθάλπεται 400 παιδιά περίπου), η πλήρης έλλειψη ειδικού και επιστημονικού προσωπικού, οι γενικότερες κοινωνικές στάσεις και αντιλήψεις για την ψυχική νόσο και τη νοητική υστέρηση, καθώς και η πλήρης εγκατάλειψη του ιδρύματος από την κεντρική διοίκηση.

Στη διάρκεια των τριάντα ετών λειτουργίας του (1961-1991), στο ΠΙΚΠΑ της Λέρου εισάγονται 914 παιδιά. Από αυτά 183 μεταφέρθηκαν σε άλλα ιδρύματα, 57 πήραν εξιτήριο μετά από αίτημα των οικογενειών τους, 511 απεβίωσαν και 165 ενηλικιώθηκαν και παρέμειναν το 1991 στο ίδρυμα βιώνοντας τον ασυλικό εγκλεισμό.

Τα «παιδιά» του ΠΙΚΠΑ της Λέρου έχουν την εμπειρία ενός στερητικού –απαράδεκτου από άποψη ανθρωπίνων αναγκών– πλαισίου διαβίωσης, διαμορφώνοντας μια τραγική προσωπική ιστορία.

In 1957, the Eastern Aegean island of Leros was selected as the destination for hundreds of chronic mental patients and individuals with chronic mental illness and multiple disabilities from the psychiatric hospitals of mainland Greece. This was how the 'Leros Colony for the Mentally-Deranged', as it was then called, came into being.

In 1961, an 'institution for maladjusted children' was opened: this was the Leros Child Care Centre (CCC) of the Patriotic Foundation for Social Welfare and Care (PIKPA). It admitted small children (infants and those in early childhood) from all over Greece with severe physical, mental, emotional and social disabilities.

The institution was housed in a group of buildings constructed in 1930 by the Italian Army when the island was under Italian occupation.

After the first few years, the PIKPA CCC began to display extreme symptoms of custodial care, the most prominent being confinement, exclusion and deprivation.

The situation was exacerbated by the admission of large numbers of children (in the Seventies, the population of the asylum was around 400), the complete absence of any professional or scientific staff, the general social attitudes to, and concepts of, mental health and mental retardation, and the fact that the institution was completely abandoned by the central administration.

During the thirty years in which it was operational (1961—1991), the PIKPA CCC admitted 914 children. Of that number, 183 were transferred to other institutions, 57 were discharged on the application of their parents, 511 died, and 165 grew to adulthood and were still living in the institution in 1991, in conditions of custodial confinement.

The tragic personal history of each of the 'children' of Leros was formed through their experience of a setting for living which was totally incapable of meeting human needs.

Die Insel Leros im oestlichen Aegaeis wurde im Jahre 1957 ausgewaehlt, als Aufnahmeort von hunderten chronisch psychisch Kranken und Menschen mit mehrfachen Behinderungen, die aus den psychiatrischen Anstalten des festlandes Griechenlands stammten und so entsteht die "Kolonie psychisch Kranker von Leros".

Im Jahre 1961 wird auch die "Einrichtung fuer nicht anpassungsfaeheige Kinder" gegruendet: das Kinderpflegezentrum der Patriotischen Anstalt fuer soziale Fuersorge in Leros (KEPEP PIKPA), das, aus ganzen Griechenland, kleine Kinder im Saeuglings- und Kleinkindsalter mit schweren koerperlichen, geistigen, affektiven und sozialen Behinderungen aufnimmt.

Diese Einrichtung behaust in militaerischen Gebaueden, die waehrend der Okkupationsperiode von der italienischen Besatzungsmacht im Jahre 1930 auf der Insel gebaut wurden.

Nach den ersten Arbeitsjahren, hat das KEPEP PIKPA begonnen extreme Charakteristika einer Anstalt zu entwickeln mit herrschenden Zeichen der Einsperrung, der Isolierung und der Deprivation.

Dazu tragen bei: die Anhaeuftung einer grossen Anzahl von Kindern (in der siebzieger Jahren werden ca. 400 Kinder betreut), der absolute Mangel von Fach- und Wissenschaftlichenpersonal, die allgemeine soziale Haltung und Einstellung gegenueber psychisch Kranken und geistig Behinderten als auch die voellige Verwaerlosung der Anstalt von der Zentralverwaltung.

Waehrend ihres 30jaerigen Bestehens (1961-1991) werden in der Anstalt PIKPA von Leros 914 Kinder aufgenommen. Davon 183 Kinder werden in anderen Einrichtungen verlegt, 57 Kinder werden auf Wunsch ihrer Familie entlassen, 511 Kinder starben und 165 Kinder erwachsen und bleiben in der Anstalt noch im Jahre 1991 und sie erleben die Einsperrung der Anstalt.

Die Kinder von PIKPA auf Leros haben die Erfahrung einer unakzeptablen Deprivationsumgebung gemacht, was die menschliche Beduerfnisse betrifft, so haben sie eine tragische persoenliche Geschichte hinter sich.

En 1957, Leros, une île située à l' est de la Mer Egée, a été choisie comme lieu de réception pour quelques centaines de malades mentaux et de personnes aux infirmités multiples provenant des hôpitaux psychiatriques de la Grèce continentale et on y a fondé la «Colonie de Malades Mentaux de Leros».

En 1961 on y a fondé également un établissement pour les «enfants inadaptés»: il s' agit du Centre de Traitement des Enfants de la Fondation Patriotique de Secours Social de Leros (KEPEP - PIKPA), où l' on reçoit des petits enfants provenant de toute la Grèce et souffrant d' infirmités graves physiques, mentales, sentimentales et sociales. L' établissement s' abrite dans des bâtiments militaires construits en 1930, pendant l' occupation italienne de l' île, par les autorités italiennes.

Juste après ses premières années de fonctionnement, le KEPEP - PIKPA commence à acquérir toutes les caractéristiques asilaires, c' est à dire l' incarcération, l' élimination et la privation. Les raisons d' un tel résultat sont multiples: le très grand nombre d' enfants (pendant les années '70 on y soigne environ 400 enfants), le défaut total d' un personnel scientifique compétent, les conceptions générales sociales sur la santé psychique et l' arriération mentale, ainsi que l' abandon absolu de l' établissement de la part de l' administration centrale.

Au cours de ses trente ans de fonctionnement (1961-1991) l' hôpital psychiatrique de Leros a reçu 914 enfants. Parmi ceux-là 183 enfants ont été envoyés à d' autres établissements, 57 enfants ont quitté l' hôpital à la suite d' une requête de la part de leurs familles, 511 enfants ont décédé et 165 enfants, après avoir atteint l' âge adulte, ont continué à vivre au sein de l' établissement jusqu' à 1991, faisant ainsi l' expérience de l' incarcération asilaire. Les «enfants» de Leros ont à la fois fait l' expérience d' une vie privative, inacceptable du point de vue des besoins humains, qui a amené à une histoire personnelle tragique pour chacun d' entre eux.

SOCIÉTÉ DE LA SANTÉ PSYCHOSOCIALE DES ENFANTS ET DES ADOLESCENTS

DES «ENFANTS» DANS L' ASILE DE LEROS
VOYAGE DE RETOUR À LA COMMUNAUTÉ

«KINDER» IN DER PSYCHIATRISCHEN ANSTALT AUF LEROS
DIE RUECKREISE IN DIE GEMEINSCHAFT

GESELLSCHAFT PSYCHÖSOZIALER GESUNDHEIT FUER KINDER UND JUGENDLICHE

ISBN 960-03-1450-0

9 789600 314502